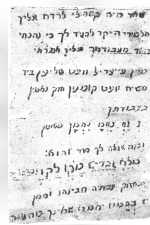

ג'שבת של רה

שבת נצבים-וילך

כ"ד (כ"ט, ד) **כי את אשר ישנו פה ... ואת אשר איננו פה ...**

כל ימי חיי הצדיק הוא בחינת יום, ואז עיקר המשכת הדעת והתורה הקדושה שממשיך אלינו, ואחר הסתלקותו שהוא בחינת לילה, ואז נסתמו תרעין דגן עדן ונסתלק הדעת, ואז צריכין לחיות עצמנו בהתורה שהמשיך עלינו ביום דהיינו בחיים חיותו, כי הצדיקים הגדולים שהם בחינת משה, ממשיכים התורה ממקום עליון ונורא ונשגב כזה ובשכל נפלא כזה, עד שיש כח בתורתם להשיב ולהחיות כל הנפשות שיעסקו בתורתם לנצח. כי התגלות תורתם היה על ידי שהעלו הנפשות בבחינת עבור וכו', כמבאר בפנים, ובגדל כחם העלו גם הנפשות העתידין לבוא, בבחינת "ולא אתכם לבד וכו' כי את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה" וכו', והמשיכו התורה בקדושה כזאת, עד שכל מי שיעסק בתורתם, תאיר לו התורה לצאת מחמת אפלתו, בבחינת "נר לרגלי דבריך, ואור לנתיבותי".

כי על ידי עוסקו בהתורה, חוזר ונתחדש נפשו גם עתה בבחינת עבור, מחמת שאלו החדושי תורה נמשכו מעליות והתחדשות הנפשות אשר ישנו פה ואשר איננו פה וכו'. וזה בחינת "טעמה כי טוב סחרה לא יכבה בלילה נרה", דהיינו שאפילו בלילה אחר הסתלקות הצדיק, לא יכבה נר תורתו הקדושה לעולם ועד.

* הצדיק שממשיך תורה על ידי עליית הנפשות כני"ל, הוא ממשיכה בקדושה נפלאה כזאת, עד שאפילו אחר כך בשעה שלא יהיו הנפשות האלו אצלו, רק יהיו כל אחד בביתו, אף על פי כן יהיה לו כח לכל אחד להמשיך על עצמו אור קדושת התורה הני"ל, עד שתאיר לו כמו אור ונר לצאת מאפלה לאור גדול. (הלכות אבדה ומציאה - הלכה ג', אותיות ה' ז' לפי אוצר היראה - צדיק, אותיות רלח רלט)

ק"ל (ל"ב) **לא בשמים הוא ...**

בוודאי אפילו אם לא היה אפשר לקיים את התורה כי אם על ידי שיעלו לשמים, היינו לעשות תכף עבודות גבוהות מאד, שהם בחינת שמים, בוודאי היינו צריכים לעלות אחריה, כי בוודאי ראוי להאדם שיעבד השם יתברך בתכלית תכלית מדרגה עליונה אשר הוא בחינת שמים.

אך השם יתברך חפץ חסד הוא, והוא ידע יצרנו זכור כי עפר אנחנו, ויצר לב האדם רע מנערי, ואי אפשר לכל אדם להתחיל תכף בעבודות גבוהות עד לשמים, ואפילו לאחר ההתחלה, לאו כל אדם זוכה אפילו בסוף ימיו לעבודות גבוהות. ואם כן, חס ושלום, אם לא ירצה השם יתברך לקבל העבודות פשוטות של סתם בני אדם הכשרים, אם כן אבדה התורה, חס ושלום, של רב העולם! על כן הזהירה התורה על זה כי "לא בשמים הוא וכו'", וסיים: "כי קרוב אליך הדבר מאד, בפיו ובלבבך לעשותו", היינו שאין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עם בריותיו, ואינו חפץ מהאדם שיעלה לשמים, דהיינו שיעשה עבודות גבוהות דווקא מה שאין בכחו לעשות עדיין, רק השם יתברך חפץ מהאדם שיעשה מה שאפשר לו לפי מדרגתו, בבחינת "סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה", דהיינו שימשיך עצמו מעט מעט למעלה למעלה בכל פעם וילך ממדרגה למדרגה, כמו שאנו מבקשין בכל יום: "שתרגילנו בתורתך", שתרגילנו דייקא, כמו ההרגל שמרגיל אדם את עצמו באיזה דבר מעט מעט.

נמצא שאין האדם צריך להסתכל בתחילת עבודתו שיעלה מיד למדרגה גבוה, שזה בחינת יכי לא בשמים הוא, שאין אתה צריך לעלות מיד לשמים, רק הוא צריך להתחזק להתקרב ולעלות למדרגה הקרובה אליו מיד.

וזה: "כי קרוב אליך הדבר מאד וכו'", כי באמת התורה והעבודה שאתה צריך לקיים עתה כפי רצונו יתברך הוא קרוב אליך מאד, כי אין אתה צריך רק להתגבר לעלות ממדרגתך למדרגה הסמוכה שהיא קרובה אליך מאד, ועל זה אתה מזהר: "בפיו ובלבבך לעשותו", דהיינו שצריך להתגבר מאד על ידי דבורי תורה ותפלה, שעל ידי זה מקררין חמימות הלב דסטרא אחרא, שלא יבער הלב, חס ושלום, לתאוות רעות; וגם מקררין את חמימות הלב דקדושה, שלא יבער חוץ מהמדה, שלא ירצה לעלות תכף במפלא ממנו, ועל ידי זה זוכין לעלות מדרגה לדרגה ולעשות את כל דברי התורה הזאת. (הלכות תרומות ומעשרות - הלכה ג', אות י' לפי אוצר היראה - יראה ועבודה, אות קיא; ועיין תלמוד תורה, אותיות פא פב)

(ספר ימי מוהר"ת [רבי נתן] - סימן מא-מב)

סיפור

... והנה בכל השלוש שנים האלה, דבר [רבינו הקדוש] הרבה מהסתלקותו, וכשבא מלמברג דבר עמנו כמה פעמים, איך היה כבר מוכן להסתלק בלמברג, והיה מוכן ועומד לזה כי לא היה לו שום פחד, והתפאר הרבה איך היה חזק בעניין זה שהיה מוכן להסתלק בלי שום אימה ופחד, אך לא היה ניחא לה לשכב שם, אף על פי ששם מנחים גדולי עולם צדיקים מפרסמים מאד, אף על פי כן לא היה ניחא לו לשכב שם, מחמת שהוא רחוק מאנשי-שלומנו, ולא יבוא שום אחד על קברו ולא יהיה להם עסק ועבדא עם קברו, כמבואר מזה במקום אחר (חיי מוהר"ן - סימן קס"ב).

וספר עמנו כמה פעמים מעניין מקום קבורתו, שהיה נכר מדבריו שהוא דורש וחוקר ומחפש בדעתו לבחור לו איזה מקום שישכב שם, אך עדיין אינו מוצא לעצמו מקום קבורה כרצונו, וספר עמנו מכמה מקומות, ואמר שבלמברג היה טוב לפניו לשכב שם מחמת ששם קבורים צדיקים גדולים, אך לא הוטב בעיניו מחמת הני"ל, ופה ברסלב גם כן אינו טוב בעיניו לשכב כאן וכיוצא בדברים האלה דבר כמה פעמים עד שבא לאומין, אז אמר שבכאן באומין טוב לפניו להסתלק, כי מנחים שם קדושים הרבה, כמבואר מזה במקום אחר (חיי מוהר"ן - סימן קצ"א).

וקודם שיצא לאומין בהיותו עוד פה בברסלב, דבר כמה פעמים מאומין, ואמר שרצונו לנסוע לשם ולהתאכסן בבית רבי נחמן-נתן שנפטר בסמוך באותה השנה בתחילת קיץ תקס"ט, ולא ידע שום אדם כוונתו, גם לא גילה דעתו שרוצה לישראל שם, אך הרבה לדבר כמה וכמה פעמים מאומין שהוא רוצה לנסוע לשם ולהתאכסן בבית הני"ל, ואנשי-שלומנו מטפליק היו רגילים הרבה לנסוע לאומין, והיו פה באותו החורף תקי"ע הני"ל כמה פעמים, ושאלו אותו כמה פעמים אם יסעו לאומין לקבוע לו דירה כני"ל, כי ידעו שיקבלו אותו שם בכבוד גדול והשיב לאו, וכן היה כמה פעמים, כי בכל עת שהיו פה אנשי טעפליק, שאלו אותו על זה מחמת ששמעו שרצונו חזק מאד להיות שם, אך אף על פי כן לא הסכים שישעו לקבוע לו דירה שם.

© אחר כך, סמוך לפסח, ספר המעשה הנוראה של השבעה בעטלערס כני"ל ונמשך הספור בערך שני שבועות, כי תחילת הספור היה בליל שבת קודש כ"ה אדר שנת תקי"ע הני"ל, ואני לא הייתי אז אצלו, ואז ספר התחלת המעשה מהמלך שהיה לו בן יחיד שרצה למסור לו המלוכה בחייו וכו' עד הגמר של היום הראשון שמספר מהמעשה של העיוור שהתפאר בהזכרון שלו וכו' עיין שם, ולא יותר. ואחר כך, בשבוע שאחר שבת הני"ל, בא רבי נפתלי לביתו לקהלת קודש נעמירוב, וספר לי כל העניין הגדול והנורא הזה, ועמדתי מרעיד ומשתומם, כי אף על פי שכבר זכיתי לשמוע מפיו הקדוש דברים שלא שמעתן אוזן מעולם, תורות ומעשיות נוראות, אך מעשה כזאת עדיין לא שמעתי.

כל מה שמתנגד ומתפאר שם הצדיק יותר מתנגד ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (ק"ל ב, סו)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

(עצות המבוארות – ראש השנה, י')

בראש השנה, צריך להתחזק מאד להתפלל בכח רב ובהעוררות רבה. וכל אדם צריך לקשר תפלתו לצדיק האמת שהוא בעל כח שיכול להתפלל תפלה בבחינת דין, כפי שצריך להתפלל בראש השנה. ועל ידי התפלה בבחינת דין, זוכה צדיק האמת להוציא מן הסטרא אחרא את כל החיות שבלעה מקדשת ישראל. כי עקב תפלת צדיק האמת, שהוא בעל כח גדול, מכרחת הסטרא אחרא להשיב את כל התפלות, הרחמנות והדעת שבלעה מישראל [כמבאר בלקוטי מוהר"ן חלק שני - סימן ח' בתורה "תקעו תוכחה"]. ועל ידי זה מתגיירים גרים ואזי מתגדל כבוד השם יתברך, ועל ידי זה זוכים לבואה ולאמונה אמתית, מתבטלות האמונות הכוזבות, וזוכים להאמין בחדוש העולם. הן בעבר, היינו שזוכים להאמין באמת בהשם יתברך, שהוא ברא את העולם מאין ליש ומנהיג את העולם בכלל, והן בפרט להאמין בהשגחתו הפרטית, המקסה בדרך הטבע מחמת הנסיון והבחירה, כמבאר בכל ספרי אמת ובפרט בלקוטי הלכות, שיעקר נסיון אמונת השגחה הוא גלל שהשגחה מקסה בדרך הטבע. הן בפרנסה, הן ברפואה וכן בשאר העניינים המכרחים לקיום האדם. גם על ידי התקונים הנוכחים למעלה, זוכים להאמין שהשם יתברך יחדש את העולם לגמרי, וינהיג את העולם בגלוי, בהשגחה פרטית, בלי שום דרך הטבע. ועל ידי זה זוכים לקול השיר והנגון שיושר לעתיד, שזה עיקר תענוג עולם הבא. כך מבאר הכל בלקוטי מוהר"ן - חלק שני, בתורה "תקעו תוכחה".

... ותזכנו לקבל ראש-השנה בקדשה ובטהרה גדולה ובשלמות גדול. וזוכה בימי ראש השנה הקדושים להמשיך עלינו קדשת התפלה בבחינת דין של הבעל כח האמתי עם כל הקדשות והתקונים הנעשין על-ידי-זה, עד שזוכה לתקון הברית בשלמות ולתקון הדעת, לתקן כל השלושה מ'חין שבר'אשנו שיהיו שלושה מחיצות פרוסות בפני תאוות נאוף, להגן בפנינו על-ידי הדעת והשכל האמת שלא תהיה לתאוה הזאת שום שליטה ואחיזה בנו כלל מעתה ועד עולם, רק נזכה כלנו אני וכל עמך ישראל להיות קדושים וטהורים באמת ולפרוש מתאוה הזאת לגמרי. וזוכה לתפלה בשלמות, ותהיה תפלתו תמיד רחמים ורחנונים לפני המקום ברוך הוא, ותשפיע עלינו רחמים, שיהיה לנו רחמנות אמתית, על עניינים הגונים ועל כל מי שצריכין לרחם עליו, כרצונך הטוב. ותעזרונו שזוכה לעשות בעלי תשובה וגרים הרבה בעולם, כרצונך הטוב.

ותזכנו ליראה שלמה באמת תמיד. ובפרט בימי ראש השנה הקדושים שהם ימי יראה, תרחם עלינו ותמשיך עלינו יראה ופחד ואימה דקדשה גדולה ועצומה, ובפרט בעת שמיעת קול שופר תזכנו שיבא בלבנו יראה גדולה, ותשפיע פחדך ואימתך ויראתך עלינו ועל כל ישראל ועל כל באי עולם, וייראוך כל המעשים וישתחוו לפניך כל הברואים ויעשו כלם אגדה אחת לעשות רצונך בלבב שלם.

אבינו מלכנו, זכנו ברחמיך לקבל ולהמשיך עלינו קדשת ראש השנה בתכלית השלמות בשמחה ובחדוה ובכיחה גדולה מתוך שמחה ובקדשת המחשבה ביותר ביראה גדולה.

ונוכה לקיים מצוות שמיעת קול שופר בקדשה גדולה בשלמות כראוי, עם כל פרטיה ודקדוקיה וכוונותיה ותרי"ג מצוות התלוים בה, ובאימה וביראה גדולה, כמו שכתוב: אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו. ונאמר: אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכו. בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירומו. כי תפארת יזמו אתה וברצונך תרום קרננו. כי לה' מגננו ולקדוש ישראל מלכנו. ונאמר: בחצוצרות וקול שופר הריעו לפני המלך ה'. ונאמר: תקעו בחדש שופר בכסא ליום חגנו. כי ח'ק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב.

ונוכה לסדר לפניך מלכיות וזכרונות ושופרות בכונה גדולה ובשלמות גדול, עד שזוכה לרצות אותך שתביא לנו את משיח צדקנו חיש קל מהרה, ויקים מקרא שכתוב: והריוח ביראת ה'. ותמהר ותחיש לגאלנו ותבנה לנו את בית קדשנו ותפארתנו, ונשוב בגילה ורנה לארצנו, ושם נעבדך ביראה "כימי עולם וכשנים קדמוניות. השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואליו", אמן ואמן (לקוטי תפילות ב' - מתוך תפילה ח').

מכתב

(ספר אבי הנחל א' - מכתב סו)

ב"ה, אור ליום ג' ט"ז חשוון תשכ"ו, ירושלים הקדושה.

עצמי ובשרי החביב לי באמת יותר מנפשי, שהעיר את רוחו והקדיש את לבבו הרחב וכשרונותיו הברוכים והכניס עצמו בכל כחו בהשתדלות גדולה וייתה ביותר לגדל ולפרסם בכל העולמות את שם הצדיק האמת היחיד בעולם שעולה לעילא ולעילא על כל הצדיקים האמתיים המבחרים והנוראים, יחידי הדורות, שהוא מחסה ומגן לנו גם עכשיו בתוך כל מיני חשכות והתרחקות אשר באחרית הימים האלה. אשריך אחי אשריך אלפים פעמים שפנימיות לבבך מבין ומרגיש אור האמת האמתי שמאיר עכשיו בכל העולמות מראש ועד סוף. שלום רב. מעצם עייפות נפשי מחמת הצרות והתלאות והמרירות אשר סבבוני מכל הצדדים לא עלך, אין דעתי צלולה לכתוב ואין לי דבורים, אך למען נעם אהבתך החרות על לוח לבי, לא יכלתי להתאפק לעשות חובתי המוטל עלי וכתבתי בכל כחי.

ה' יודע ועד, וגם לבבך רואה ומרגיש כי נפשך קשורה בנפשי תמיד בכל יום ובכל עת, ובפרט בחצות לילה בעת ההתבודדות והשיחה עם ה' יתברך, כל מעייני בך. לאשר נפשי יודעת מאד כי נפשך בשרשה גבוה ויקרה מאד מודע ובפנימיות לבבך משרש נקדת האמונה הקדושה בה' ובתורתו, ולבך בוער כיקוד אש להתחבר בכל מיני חברו להצדיק האמת בחיר מבחירי צדיקיא ולאנשי הנאמנים הכשרים האמתיים שבדור, אשר במעיינות חכמת תורתו מאיר בנו אמונה אמתית דאמתית, שזאת האמונה היא שורש ומקור החכמה, שעל-ידה באים להשגות אלקות, לראות עין בעין אלקות ומלכותו וממשלתו. אבל כנגד זה משתטחים מניעות ועיכובים בלי שיעור, כי הבעל-דבר אורב על האדם תמיד והעיקר על אחריתו וסופו בפרט בדורותינו אלה, וזאת מחמת שהאדם כל מה שמזקין יותר הוא צריך להתקרב לשרשו ותקונו יותר, ועל-כן מתגבר עליו מלחמת היצר ביותר, ואי אפשר לדלו ולקפץ על הגיהנם שהוא זה העולם כי אם על-ידי גודל כח הצדיק האמת

וספריו הקדושים ועצותיו העמקות והתמימות והפשטות מאד לכל אחד ואחד בכל מקום ובכל זמן, לקשר נפשותינו לה' יתברך כחותם על לבו. כמו שאמר רבנו זצ"ל בזה הלשון: "אני אין לי מה לעשות בזה העולם כלל, כי בשבילי איני צריך לעשות כלל, רק באתי להעולם לקרב נפשות ישראל לה' יתברך"...

שיחות

(מר ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)
... אני לא מכוון שאני סוד, אדרבה אני מכוון האמת שאני במדרגה כזה, שאני מתבייש אפילו לדבר, ורבנו הקדוש הוא כמו שכתוב בהלל: "מאשפות", אשפות מה זה? זה מאשפות, "מאשפות ירים אביון" אביון... אביון מן התורה וממעשים טובים ומחל, בחכמה, 'מקימי מעפר', זה אין יותר נמוך מעפר, עפר זה... עצבות, זה מכוונה בשם 'עפר', עצלות ועצבות, "מקימי מעפר דל", 'דל' אין לו כלום, ועוד יותר "מאשפות ירים אביון".

... אנחנו רואים עכשיו שהקשר שלנו שהיה בנינו לבין רבי ישראל (קרדונו), זה היה הכנה לעכשיו, כל מה שסבלתי, וגם כן הפתק, זה גם כן בין הדברים הפלאים שאי אפשר לקבל, שאי אפשר להבין, ועניין הפתק, הכל היה רבי ישראל, בלי רבי ישראל, לא היה ישראל בער, לא היה הפתק, לא היה שבעה עשר בתמוז ולא היה... הדפוס, שיתפשט חכמתו בעולם, שיהיה הזמן שיקבלו, אם היה העולם מקבלים את רבנו למנהיג, שידעו שהוא המנהיג האמיתי, מזמן היה העולם מתוקן לגמרי, היה כבר ביאת המשיח... כן, הכל תלוי ברבנו! וזה אנחנו לא מבינים, יכול להיות שיתגלה רבנו, שיתקרבו נפשות כאלו שיש להם מוח גדול, אחד יכול לקרב מליונים לרבנו, על ידי הדיבור שלו, כולם ישליכו את כל הכסף וכל התאוות... רבנו הקדוש אומר, ב"ספר המידות": "ביאת המשיח תלוי בהתקרבות לצדיקים", זה יביא את הגאולה, יביא את ביאת המשיח, יש דברים שאנחנו לא משיגים, אבל כל העולם הם רחוקים לגמרי מהתורה, העולם לא יודעים ולא רוצים לדעת, הם רוצים את התאוות, אבל כשיגיע הזמן וירגישו וידעו שהכל כלום, כל התאוות וכל הכסף וכל הזהב, כמו המדינה של עשירות בה"בעל תפילה" [ראה ספר סיפורי מעשיות, מעשה ב"ב]...

רואים עכשיו שכל העולם ממשיכים עצמם לרבנו, הם מתבטלים לרבנו, החילונים היו צריכים להתרחק מרבנו לגמרי, היו צריכים לבטל אותם, מה? הוא אומר: "חכמות לא כלום, רק תורה ותפילה!"; אבל רואים, זה ה"בעל תפילה", הוא פילוסוף כזה, הם מתבטלים לגמרי, הם רואים השיחות שלו והתורות שלו, אפילו לפי מקומם, הם מרגישים, לא היה בעולם חכם כזה, פילוסוף כזה, הם מתבטלים, הוא עושה אותם עפר ואפר, כמו בחייו, המשכילים באומן הם נתבטלו לגמרי, והירש בער, הוא היה הראש שלהם והוא היה אפיקורס, כולם היו אפיקורסים כאלה, הם נתבטלו לגמרי, וגם כן אנחנו ראינו בעולם, אפילו בזמן הזה, לפני חמישים שנה היה אילן צייטלין, ועוד חכמים גדולים, סופרים, והם כולם נתבטלו לרבנו! מרטין בובר, אילן צייטלין הוא היה פילוסוף [הוא עשה אבל באמת תשובה שלימה, כן?], כן, בוודאי! והוא היה באומן על ראש השנה...

שבת שלום ושנה טובה ומתוקה